

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.463 van 7 maart 2002
in de zaak A.90.794/XIV-4040.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. GOBBIN,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Koloniënstraat 11

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 augustus 1970 en van Oekraïense nationaliteit, op 3 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 juli 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2000;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 30 januari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. VERHOESTRAETE die, loco Advocaat J. GOBBIN verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 13 mei 1999 en verklaart zich vluchteling op 17 mei 1999.

1.2. Op 13 juli 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 14 september 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die beweert staatloos en van Oekraï(e)ns-Russische origine te zijn, verliet Oekraïne, samen met zijn echtgenote en dochter, op 1 juli 1998. Op 2 augustus 1998 zou hij door de Slovaakse autoriteiten zijn gearresteerd en naar een gevangenis in Tsjechië zijn gebracht. In Tsjechië zou betrokkene op 11 augustus 1998 een asielaanvraag hebben ingediend. Op 12 mei 1999 zou betrokkene het statuut van vluchteling zijn geweigerd. Op 13 mei 1999 zou betrokkene naar België zijn gereisd waar hij vier dagen later een asielaanvraag indiende.

Betrokkene zou, nadat hij in de zomer van 1992 zijn studies en militaire opleiding had afgesloten, geweigerd hebben de militaire eed af te leggen omdat hij, gezien zijn Russische origine, niet wou vechten tegen Rusland. Na deze weigering zou betrokkene door de militaire autoriteiten zijn opgesloten in een psychiatrische instelling. Na één dag opsluiting zou betrokkene zijn ontsnapt. Na deze ontsnapping zou betrokkene zijn ondergedoken tot zijn vertrek uit Oekraïne op 1 augustus 1998. In deze periode zou betrokkene officieel zijn gehuwd, zou hij zonder problemen verschillende jobs hebben uitgeoefend en zou hij op 4 november 1997 zijn dochter hebben ingeschreven in het registratieboek van de geboorteakten. In september 1997 zou betrokkene van S., de oprichter van de onderneming waarin betrokkene werkte, en G., het hoofd van de afdeling van de bestrijding van economische misdaden, het voorstel hebben gekregen deel te nemen aan het witwassen van geld. Betrokkene zou dit hebben geweigerd waarna hij met de dood zou zijn bedreigd. Op 14 april 1998, de bedreigingen zouden op dat ogenblik gestopt zijn omwille van de verkiezingen waaraan S. zou hebben deelgenomen, zou betrokkene naar het militair commissariaat zijn getrokken nadat er een wet zou zijn goedgekeurd die gratie verleende aan personen die hadden gepoogd aan de militaire dienst te ontsnappen. Toen de beambte evenwel zou hebben gemerkt dat betrokkene had geweigerd de

eed af te leggen, zou hij hebben geweigerd betrokkene zaak te behandelen en zou hij hem een paar uur hebben opgesloten. Na de verkiezingen van 29 april 1998 zouden de bedreigingen opnieuw hebben (zijn) aangevat. Uiteindelijk zou betrokkene, in mei of begin juli 1998, raad hebben gevraagd bij een vroegere beheerder van de onderneming, Ch.. Deze zou hem hebben voorgesteld aan een lid van de Oekraï(e)nse veiligheidsdienst SBU, die zich zou hebben bezig gehouden met economische misdrijven. Hij zou betrokkene hebben voorgesteld in te gaan op de voorstellen van S. om zo de nodige bewijzen tegen deze laatste te verzamelen. Betrokkene zou hebben geweigerd op dit voorstel in te gaan. Na al deze problemen zou betrokkene hebben beslist dat hij het land maar beter kon verlaten. Dat zou hij hebben gedaan op 1 augustus 1998.

Over betrokkene beweerde staatloosheid dient er te worden gesteld dat betrokkene op het moment van de onafhankelijkheidsverklaring (24 augustus 1991) permanent verbleef op het grondgebied van Oekraïne. Volgens de Oekraï(e)nse wet op het staatsburgerschap bezit betrokkene op basis daarvan het Oekraï(e)nse staatsburgerschap (Bron: UNHCR REF WORLD - legal information, 1998, UNHCR.).

Verder dient er te worden gesteld dat tegenstrijdigheden in betrokkene opeenvolgende verklaringen - voor de Tsjechische autoriteiten, voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal - de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas op ernstige wijze ondergraven.

Zo stelde betrokkene voor de Tsjechische autoriteiten, naar aanleiding van zijn asielaanvraag daar, dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen. Betrokkene zou door S. zijn beschuldigd van de diefstal. In zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal legde betrokkene de oorsprong van zijn problemen met S. bij zijn weigering om deel te nemen aan de illegale praktijken van deze laatste.

Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van betrokkene verklaringen over de oorsprong van zijn problemen met S., en bijgevolg ook van betrokkene problemen die er het gevolg zouden zijn van geweest.

Verder stelde betrokkene voor de Tsjechische autoriteiten ook contact te hebben opgenomen met (de) het Oekraï(e)nse persagentschap UNIAN. Voor het Commissariaat-generaal maakte betrokkene daarover geen enkele melding. Over zijn relatie met P. van de Oekraï(e)nse inlichtingendienst SBU stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze hem voorstelde een firma op te richten en dezelfde praktijken toe te passen als S.. Voor het Commissariaat-generaal vermeldde betrokkene zo een voorstel van P. niet. P. zou betrokkene enkel hebben voorgesteld in te gaan op de voorstellen van S. om op die manier als informant te functioneren voor de SBU.

Ook over zijn problemen inzake zijn militaire eed legde betrokkene tegenstrijdige verklaringen af. Voor het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene onmiddellijk na zijn weigering de militaire eed af te leggen te zijn opgesloten in een psychiatrische instelling. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene hiervan geen melding, hetgeen vreemd is aangezien dit het eerste gevolg was van zijn weigering. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene verder dat zijn moeder na zijn weigering de eed af te leggen wekelijks het bezoek kreeg van de politie om betrokkene identiteit vast te stellen. In zijn interview voor het Commissariaat-generaal ontkende betrokkene dit expliciet.

Na al deze vaststellingen kan er aan betrokkene asielrelaas geen geloof meer worden gehecht.

Aanvullend dient er te worden gesteld dat betrokkene zijn vrees ten opzichte van de Oekraï(e)nse autoriteiten niet aannemelijk kan maken. Betrokkene zou volgens zijn verklaringen sinds 1992 zijn vervolgd door de Oekraï(e)nse autoriteiten. Betrokkene vrees ten opzichte van deze autoriteiten wordt op substantiële wijze ondergraven door het feit dat betrokkene ondanks zijn vervolging nog meerdere malen contacten had met de autoriteiten. Zo richtte betrokkene zich in 1996 tot de autoriteiten van zijn land om te huwen en liet hij op 4 november 1997 zijn dochter inschrijven in het registratieboek van de geboorteakten.

Bijgevolg dient er te worden gesteld dat er in hoofdte van betrokkene niet kan worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene voorgelegde documenten - een diploma en puntenboekje, arbeidsboekje, de geboorteakte van betrokkene dochter, militair registratieboekje, betrokkene geboorteakte en een attest van militaire opleiding - kunnen aan deze conclusie niets wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 52, §2, 2/ en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en uit de duidelijke appreciatiefout van tegenpartij;

Doordat de tegenpartij stelt dat de tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen -voor de Tsjechische autoriteiten, voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de tegenpartij- de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas op ernstige wijze ondergraven;

Terwijl (dat) op basis van artikel 52, §2, 2/ van de wet van 15 december 1980 de vreemdeling die het Rijk op onregelmatige wijze is binnengekomen en die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet zal toegelaten worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven, wanneer zijn aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat de vermelde tegenstrijdige verklaringen, zoals blijkt uit de kwestieuze beslissing, hetzij geen tegenstrijdige verklaringen vormen, hetzij gemakkelijk opgehelderd kunnen worden en de aanvraag van verzoeker aldus geen klaarblijkelijk bedrieglijk karakter heeft;

Dat de eerste “tegenstrijdigheid” er volgens de tegenpartij (er) in bestaat dat verzoeker voor de Tsjechische autoriteiten stelde dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen en dat hij door S. zou zijn beschuldigd van de diefstal, terwijl verzoeker voor (het) de tegenpartij de oorsprong van zijn problemen met S. legde bij zijn weigering om deel te nemen aan de illegale praktijken van deze laatste;

Dat deze gevolgtrekking door de tegenpartij op zijn minst als grotesk kan beschouwd worden;

Dat uit het rapport van de Tsjechische autoriteiten geenszins kan besloten worden dat verzoeker stelde dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen en dat hij door S. zou zijn beschuldigd van de diefstal; dat integendeel, aldus het rapport, de diefstal zou zijn gepland door Ch., zijn vroegere directeur en politiek tegenstander van ., teneinde diens campagne voor het burgemeesterschap in Vischnevy (Kiev) te boycotten, maar dat een aantal werknemers (waaronder verzoeker) van de firma door S. werden verdacht, waarvan er twee uiteindelijk werden gevangengezet en blijkbaar afgetuigd alvorens door de officiële politiediensten te worden bevrijd;

Dat dit verzoeker eens te meer ervan overtuigde niet mee te werken aan de illegale praktijken; dat de problemen met S. pas goed begonnen toen verzoeker niet wenste in te gaan

op de geformuleerde voorstellen en dus -vrij logisch- niet meer opdaagde bij de firma; dat hij nadien nog werd “opgevorderd” door G., hoofd van de afdeling bestrijding van economische misdaden, maar ook die wandelen stuurde; dat vanaf dat moment de bedreigingen aan zijn adres niet meer ophielden;

Dat verzoeker bovendien in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte van het feit dat “hij van collega’s hoorde dat G. en S. al geruime tijd in onfrisse en onwettelijke witteboordscriminaliteit zaten”; dat tenslotte door tegenpartij dienaangaande geen enkele vraag werd gesteld naar deze diefstal; dat derhalve enkel en alleen kan worden vastgesteld dat tegenpartij deze gevolgtrekking heeft gemaakt na het interview met verzoeker, zonder ook maar over één aanwijsbaar element in die zin te beschikken;

Dat de tweede “tegenstrijdigheid” er volgens de tegenpartij er in bestaat dat verzoeker voor de Tsjechische autoriteiten stelde contact te hebben gezocht met het Oekraïense persagentschap UNIAN, terwijl hij daar voor de tegenpartij geen melding van maakte;

Dat verzoeker in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte van het feit dat “hij S. onder druk kon zetten door te zeggen dat hij een publieke actie zou ondernemen”; dat hij toen inderdaad het plan had opgevat de zaak via de pers kenbaar te maken via een kennis van een vriendin van zijn vrouw, die hem evenwel afraadde een dergelijke actie door te voeren uit vrees voor diens leven; dat hij zijn plan uiteindelijk doorvoerde door een anonieme pamflettenactie van Tigra Nigra in Vyschny (Kiev); dat tenslotte door tegenpartij dienaangaande geen enkele vraag werd gesteld naar zijn publieke acties in dit verband; dat derhalve opnieuw enkel en alleen kan worden vastgesteld dat tegenpartij deze gevolgtrekking heeft gemaakt na het interview met verzoeker, zonder ook maar over één aanwijsbaar element in die zin te beschikken;

Dat de derde “tegenstrijdigheid” er volgens de tegenpartij in bestaat dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat P. hem voorstelde een firma op te richten en hetzelfde werk te doen als S., terwijl hij voor tegenpartij geen melding maakte van een dergelijk voorstel, maar enkel van een voorstel om te infiltreren als informant voor de SBU;

Dat verzoeker inderdaad in eerste instantie werd verzocht hetzelfde te doen als S. om zagezegd zijn ‘klanten’ dan te verklikken aan P. maar niet om te infiltreren bij S. zelf; dat verzoeker echter vrij vlug door had dat P. & co enkel erop uit waren hetzelfde handeltje op te zetten als S.; dat verzoeker dit werk echter weigerde omdat hij daarin niet wilde betrokken raken, met het excuus dat hij al werk had bij de firma Australian Royal International; dat het voorgaande zeer duidelijk blijkt uit de nota’s van het gesprek tussen tegenpartij en verzoeker waar men noteert: “Ik ging naar Ch.. Ik vroeg hem iets te doen. Ik had geen documenten. Ik werd er aan mensen van de veiligheidsdienst van de Oekraïne voorgesteld. Ze boden aan te doen wat S. me vroeg, om te klikken. (...) Ingegaan op het voorstel? Nee, ik weigerde het werk (eigen onderlijning) Waarom? Ik werkte voor Australian Royal International. Sinds eind september, begin oktober”; dat er aldus geen sprake is van een tegenstrijdigheid;

Dat de vierde “tegenstrijdigheid” er volgens de tegenpartij er in bestaat dat verzoeker verklaarde onmiddellijk na zijn weigering de militaire eed af te leggen te zijn opgesloten in een psychiatrische instelling, terwijl hij daar voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van maakte;

Dat deze vaststelling van tegenpartij nogmaals het bewijs levert van hoe onzorgvuldig zij tewerk gaat bij het nemen van haar beslissing; dat verzoeker dit gegeven wel had vermeld in zijn asielaanvraag voor de Tsjechische autoriteiten; dat het zeer summier verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken in vergelijking met het uitvoerig rapport van de Tsjechische autoriteiten bovendien wijst op een gebrekkige behandeling van het dossier; dat verzoeker de stelling van tegenpartij trouwens uitdrukkelijk heeft ontkend; dat er aldus eens te meer geen sprake is van een tegenstrijdigheid;

Dat de vijfde ‘tegenstrijdigheid’ er volgens de tegenpartij er in bestaat dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder onmiddellijk na zijn weigering de militaire eed af te leggen wekelijks bezoek kreeg van de politie om zijn identiteit vast te stellen, terwijl hij dit ten aanzien van tegenpartij uitdrukkelijk ontkende;

Dat verzoeker uitdrukkelijk stelde voor tegenpartij dat na zijn weigering en ontsnapping uit het ziekenhuis “mensen naar hem kwamen vragen bij zijn moeder”; dat dit geenszins als een uitdrukkelijke ontkening vanwege verzoeker kan geïnterpreteerd worden; dat deze vaststelling van tegenpartij nogmaals het bewijs levert van hoe onzorgvuldig zij tewerk gaat bij het nemen van haar beslissing en er aldus eens te meer geen sprake is van een tegenstrijdigheid;

Dat de tegenpartij voor wat deze zogenaamde tegenstrijdigheden betreft, spijkers op laag water zoekt; dat elke mogelijke tegenstrijdigheid zoals opgeworpen door de tegenpartij voldoende en pertinent weerlegd werd; dat verzoeker derhalve zijn aanvraag niet steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze klaarblijkelijk bedrieglijk zouden zijn;”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“In zijn eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 52, §2, 2/ en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, evenals op een duidelijke appreciatiefout door verweerder.

- Verweerder merkt op dat de specifieke motiveringsverplichting, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 2 en volgende van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht (hem) verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat (de) verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Verder dient er op te worden gewezen dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigerings genomen door de minister te bevestigen.

Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de ‘bedrieglijkheid’ (cfr. artikel 52, §1, 2/, a van de Vreemdelingenwet). Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelderen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst t.o.v. gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Ook aanvaardt de Raad dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit de tegenstrijdigheid van verzoekers diverse verklaringen (zie arr. nr. 85.078 van 03 februari 2000).

- In verband met de materiële motivering, wenst verweerder het volgende te antwoorden op de argumenten van verzoeker:

* Met betrekking tot de oorsprong van de problemen van verzoeker dient er opgemerkt te worden dat uit het verhoorverslag (blz.8) van het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat verzoeker als antwoord op de vraag ‘Andere problemen?’ stelt dat hem aangeboden werd illegale zaken te doen en hij na een weigering het voorwerp uitmaakte van bedreigingen ten gevolge waarvan hij diende onder te duiken. Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het CGVS maakte verzoeker melding van het feit dat zijn problemen met S. een aanvang namen na de aanval op een geldtransport. Dit laatste gegeven blijkt ondubbelzinnig uit het asielrelaas van verzoeker bij de Tsjechische autoriteiten (cfr. vertaling blz.5 e.v.).

De stelling van verzoeker dat ‘uit het rapport van de Tsjechische autoriteiten geenszins kan besloten worden dat hij stelde dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen’ is onbegrijpelijk.

Verweerder merkt terzake op dat het rapport gewag maakt van het feit dat verzoeker verdacht werd van medewerking aan de overval op het geldtransport maar hij aan een arrestatie kon ontsnappen door een ziekte te vijnzen. Na later één van de aangehouden collega’s ontmoet te hebben besloot hij zich niet meer naar de onderneming te begeven en ruidde hij (van) woonplaats met zijn echtgenote. Sindsdien werden diens moeder en echtgenote bedreigd door personen verbonden aan S. (cfr. vertaling blz. 5 e.v.) waarna hij besloot contact op te nemen met laatstgenoemde.

De Commissaris-generaal kan hieruit wel degelijk het bestaan van een tegenstrijdigheid afleiden.

* In verband met de contactname door verzoeker met het persagentschap UNIAN herhaalt verweerder dat verzoeker bij de Belgische asielinstanties nooit melding heeft gemaakt van een dergelijk feit. Nochtans verklaarde hij aan de Tsjechische asielinstanties dat hij de hulp heeft ingeroepen van UNIAN en hij een artikel schreef over het gebeuren. Toen de redacteur het artikel las stelde deze dat verzoeker ging vermoord worden (cfr. vertaling blz.7).

Met betrekking tot de bewering van verzoeker ‘dat door de tegenpartij dienaangaande geen enkele vraag werd gesteld naar zijn publieke acties in dit verband’ merkt verweerder op dat aan verzoeker op het CGVS ruimschoots de mogelijkheid geboden werd zijn asielrelaas op een duidelijke en coherente wijze toe te lichten.

Verweerder merkt daarbij tevens op dat geen enkele wettelijke verplichting hem oplegt de aandacht van de kandidaat te vestigen op tegenstrijdigheden, onduidelijkheden of ongeloofwaardigheden in zijn verklaring (RvSt nr. 83.554 van 22 november 1999).

Ook hier kan de Commissaris-generaal op een correcte wijze een tegenstrijdigheid vaststellen.

* In verband met de door verzoeker betwiste ‘derde’ en ‘vierde’ tegenstrijdigheid merkt verweerder op dat de Commissaris-generaal zich daarbij steunt op het administratief dossier en het aan verzoeker behoort op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze zijn asielrelaas toe te lichten. Dit is casu helemaal niet het geval.

Het is bovendien verbas(z)end dat verzoeker zich in zijn argumentering beroept op ‘feiten die hij in zijn asielaanvraag voor de Tsjechische autoriteiten wel had vermeld’ om nadien te

menen dat hij deze voor de Belgische overheid niet meer hoeft kenbaar te maken of toe te lichten.

* Met betrekking tot de 'vijfde tegenstrijdigheid' antwoordt verweerder dat verzoeker op het CGVS uitdrukkelijk erkende dat zijn moeder nooit werd lastiggevallen omwille van zijn problemen (verhoorverslag CGVS, blz.8 : 'werd moeder lastig gevallen o.w.v. uw problemen?' 'Neen'). De melding dat er 'mensen naar hem kwamen vragen bij zijn moeder' impliceert niet dat zij werd lastiggevallen.

Het eerste middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij verwijst naar de uiteenzetting van de eerste verwerende partij;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord in wezen dezelfde argumenten aanhaalt als in zijn inleidend verzoekschrift;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in essentie aanvoert dat hij de in de bestreden beslissing aangevoerde tegenstrijdigheden voldoende weerlegt en zijn asielaanvraag derhalve niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de Conventie van Genève;

3.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal; dat deze tegenstrijdigheden worden weergegeven in de bestreden beslissing; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees ten opzichte van de Oekraïense autoriteiten niet aannemelijk maakt omdat hij ondanks zijn beweerde vervolging nog meerdere malen contacten had met die autoriteiten, onder meer om de huwen en om zijn dochter te laten inschrijven in het registratieboek van de geboorteakten; dat bijgevolg in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

3.1.3. Overwegende dat, wat de aangevoerde tegenstrijdigheden betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst vaststelt dat verzoeker voor de Tsjechische autoriteiten, naar aanleiding van zijn asielaanvraag aldaar, stelde dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen en dat verzoeker door S. zou zijn beschuldigd van de diefstal; dat verzoeker in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oorsprong van zijn problemen met S. bij zijn weigering om deel te nemen aan de illegale praktijken van deze laatste, legde; dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de oorsprong van zijn problemen met S. ondergraaft, en bijgevolg ook van verzoekers problemen die er het gevolg van zouden zijn geweest; dat verzoeker deze gevolgtrekking van de Commissaris-generaal als “grotesk” beschouwt, omdat volgens hem uit het rapport van de Tsjechische autoriteiten geenszins kan besloten worden dat hij stelde dat zijn problemen met S. begonnen nadat een geldtransport van de firma zou zijn overvallen en dat hij door S. zou zijn beschuldigd van de diefstal; dat, nog steeds volgens verzoeker, uit het rapport blijkt dat de diefstal zou zijn gepland door C., zijn vroegere directeur en tegenstander van S.; dat een aantal werknemers van S. werden verdacht, waarvan er twee werden gevangen gezet en afgetuigd alvorens ze werden bevrijd door de officiële politiediensten; dat dit verzoeker ervan overtuigde niet mee te werken aan de illegale praktijken; dat de problemen met S. pas goed begonnen toen verzoeker niet wenste in te gaan op de 'voorstellen' en dat de bedreigingen aan zijn adres niet meer ophielden; dat uit de stukken van het dossier, met name het rapport van de Tsjechische autoriteiten naar aanleiding van verzoekers asielaanvraag aldaar, blijkt dat verzoeker verklaarde dat op het einde van 1997 een geldtransport van S. en B. werd gestolen en dat alle werknemers werden beschuldigd van deze diefstal; dat verzoeker werd bedreigd door de SBU (de Oekraïense veiligheidsdienst) en van verzoeker informatie eiste betreffende de verkiezingscampagne van C.; dat uit diezelfde stukken blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij, naast zijn problemen in verband met zijn paspoort, ook andere problemen had; dat verzoeker immers geweigerd had om mee te werken aan illegale praktijken en daarom werd bedreigd en moest onderduiken; dat de vraag om mee te werken aan illegale praktijken (geldtransacties) van S. kwam, die de regionale vertegenwoordiger van de Sociaal-Democratische partij van Oekraïne was, in wiens bedrijf verzoeker werkte als werfleider; dat verzoeker dit 'aanbod' weigerde omdat hij vreesde vermoord te worden om hetgeen hij te weten zou komen; dat de betrokken vaststellingen van de Commissaris-generaal aldus bevestigd worden door de stukken van het administratief dossier; dat de bewering van verzoeker als zouden deze vaststellingen 'grotesk' zijn derhalve niet kan worden aangenomen; dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs met geen woord repte over de overval op het geldtransport; dat de beweringen van verzoeker in het middel niet aantonen dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk zijn;

3.1.4. Overwegende dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat verzoeker voor de Tsjechische autoriteiten stelde dat hij contact zou hebben opgenomen met het Oekraïense persagentschap UNIAN, terwijl hij hiervan voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag maakte; dat verzoeker aanvoert dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaard heeft dat hij 'S. onder druk kon zetten door te zeggen dat hij een publieke actie zou ondernemen'; dat hem evenwel geen enkele vraag zou zijn gesteld naar deze publieke acties; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen melding heeft gemaakt van enig contact met het Oekraïense persagentschap UNIAN; dat van verzoeker evenwel mag worden verwacht dat hij alle relevante gegevens aanbrengt die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen, zodat de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent niet kennelijk onredelijk is;

3.1.5. Overwegende dat de Commissaris-generaal voorts vaststelt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat P. van de Oekraïense inlichtingendienst SBU hem voorstelde een firma op te richten en dezelfde praktijken toe te passen als S., terwijl hij zulk voorstel van P. niet vermeldde voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat P. verzoeker enkel zou hebben voorgesteld in te gaan op de voorstellen van S. om op die manier als informant te fungeren voor de SBU; dat verzoeker stelt dat hij in eerste instantie werd verzocht hetzelfde te doen als S. om dan zijn klanten te verklikken aan P., maar niet om te infiltreren bij S. zelf; dat nadien bleek dat P. er enkel op uit was hetzelfde handeltje op te zetten als St.; dat verzoeker dit voorstel weigerde met het excuus dat hij al werk had bij de firma Australian Royal International; dat dit alles duidelijk zou blijken uit zijn verklaringen; dat evenwel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij werd opgebeld door P. met (alweer) een voorstel tot het oprichten van een firma, in samenwerking met de maffia, om op die manier veel geld te verdienen; dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband evenwel verklaarde dat hij aan P. van de SBU werd voorgesteld en dat men hem voorstelde te doen wat S. vroeg, om op die manier als informant te fungeren voor de SBU; dat verzoeker dit weigerde omdat hij bij de Australian Royal International werkte sinds eind september-begin oktober; dat de Commissaris-generaal derhalve redelijkerwijze kon vaststellen dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verklaring aflegde met betrekking tot het oprichten van een firma maar enkel sprak over het ingaan op het voorstel van S.;

3.1.6. Overwegende dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker ook over zijn militaire eed tegenstrijdige verklaringen aflegde; dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde

onmiddellijk na zijn weigering de militaire eed af te leggen te zijn opgesloten in een psychiatrische instelling, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan geen melding maakte, hetgeen vreemd is, aangezien dit het eerste gevolg was van zijn weigering; dat verzoeker ter verdediging aanbrengt dat hij dit gegeven wel heeft vermeld in zijn asielaanvraag voor de Tsjechische autoriteiten en dat het zeer summier verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken in vergelijking met het uitvoerig rapport van de Tsjechische autoriteiten wijst op een gebrekkige behandeling van het dossier; dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenwel niet ontkent dat hij de opsluiting in een psychiatrische inrichting niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat bovendien blijkt dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken twee volledige pagina's beslaat en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zijn dossier 'gebrekkig' werd behandeld;

3.1.7. Overwegende dat de Commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder, na zijn weigering de eed af te leggen, wekelijks het bezoek kreeg van de politie om zijn identiteit vast te stellen, terwijl hij dit tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet ontkende; dat verzoeker deze uitdrukkelijke ontkenning betwist vermits hij enkel heeft verklaard dat er na zijn weigering en ontsnapping uit het ziekenhuis, 'mensen naar hem kwamen vragen bij zijn moeder'; dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn moeder niet werd lastig gevallen omwille van zijn problemen (met betrekking tot de eedaflegging) terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn ouders, nadat hij de eed niet had willen afleggen, iedere week politiebezoek kregen om zijn identiteit te controleren;

3.1.8. Overwegende dat verzoeker er bijgevolg niet in slaagt aannemelijk te maken dat de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden niet in redelijkheid konden worden vastgesteld; dat bovendien de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel dienen te worden gelezen en beoordeeld; dat de bestreden beslissing bijgevolg gedragen wordt door feitelijke en rechtens relevante motieven en niet kennelijk onredelijk is; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 en van artikel 52, §2, 2/ van de wet van 15 december 1980 en uit de duidelijke appreciatiefout van de tegenpartij;

Doordat de tegenpartij “aanvullend” stelt dat verzoeker zijn vrees ten opzichte van de Oekraïense autoriteiten niet aannemelijk kan maken; dat verzoekers vrees ten opzichte van deze autoriteiten op substantiële wijze ondergraven wordt door het feit dat hij nog meerdere malen contacten had met de autoriteiten; zo richtte hij zich in 1996 tot de autoriteiten van zijn land om te huwen en liet hij op 4 november 1997 zijn dochter inschrijven in het registratieboek van de geboorteakten; dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;

Terwijl (dat) op basis van artikel 52, §2, 2/ van de wet van 15 december 1980 de vreemdeling die het Rijk op onregelmatige wijze is binnengekomen en die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet zal toegelaten worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven, wanneer zijn aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid (omdat ze bedrieglijk is of, zie eerste middel) omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;

Dat verzoeker wel degelijk een vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van de Oekraïense autoriteiten, met name het Militair Commissariaat; dat het feit dat verzoeker nog meerdere malen contacten had met de autoriteiten (met name in 1996 om te huwen en op 4 november 1997 om zijn dochter in te schrijven in het registratieboek van de geboorteakten) daaraan geen afbreuk doet, aangezien hoger reeds werd aangehaald dat deze informatie toch niet bij het Militair Commissariaat terecht kwam; dat daaruit afleiden dat verzoeker klaarblijkelijk geen vrees voor vervolging koesterde als grotesk overkomt en duidelijk een appreciatiefout uitmaakt in hoofde van de tegenpartij; dat het daarbij bovendien gaat om twee vrij futiele administratieve handelingen over een periode van 6 jaar; dat verzoeker op die ene maal dat hij zich nogmaals aanbood bij het Militair Commissariaat van de wijk Vatutinski, direct geconfronteerd werd met de mogelijke vervolging, aangezien hij daar hardhandig werd aangepakt en een paar uur werd vastgehouden omwille van zijn deserteurschap;

Dat de vrees van verzoeker voor vervolging nog duidelijker kan gesteund worden op het feit dat hij door G. en P., allebei lid van het Oekraïense politie- en veiligheidsapparaat, en in samenspraak met S. en C., allebei politieke afgevaardigden in Kiev, onder druk werd gezet deel te nemen aan hun illegale witwaspraktijken, onder bedreiging van hem uit te leveren aan het Militair Commissariaat omwille van zijn weigering de militaire eed af te leggen voor Oekraïne en zijn daaropvolgende vlucht uit het psychiatrische ziekenhuis;

Dat aldus door verzoekers desertie en zijn daaropvolgende illegale toestand, gepaard gaande met de bedreigingen aan zijn adres en dat van zijn familie, verzoeker op zijn minst terecht het gevoel had dat het voor hem redelijkerwijze onmogelijk was om nog langer in zijn land te kunnen verblijven zonder gevaar voor lijf en leden van hem en zijn familie; dat aldus een belangrijk element van twijfel in de klaarblijkelijke afwezigheid van vrees voor vervolging kan worden aangetoond, waarmee tegenpartij ten onrechte geen rekening wenste te houden;

Dat tegenpartij aldus in strijd met artikel 52, §2, 2/ van de wet van 15 december 1980 heeft beslist dat de aanvraag van verzoeker steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid (omdat ze bedrieglijk is of, zie eerste middel) omdat ze klaarblijkelijk (en dus zonder enige twijfel) geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;

Dat er in het licht van de omstandigheden van de zaak wel degelijk elementen van twijfel aanwezig waren die een verder onderzoek van het dossier noodzakelijk maakten; dat een aantal van deze elementen onder meer bestaat in

(i) de gevolgen van desertie in (de) Oekraïne (verhouding tussen de mogelijke straf en het gepleegde misdrijf),

(ii) het onderzoek naar de mogelijke discriminatie van Russen die in (de) Oekraïne weigerden de militaire eed af te leggen,

(iii) het onderzoek naar de uitbuiting van Russen die zich in die omstandigheden bevinden door illegale organisaties met vertakkingen binnen politiek en politiediensten (het is immers een algemeen bekend gegeven dat het overheidsapparaat binnen (de) Oekraïne geïnfiltrerd is door allerlei illegale elementen door middel van corruptie en politieke benoemingen),

(iv) het onderzoek naar de hoedanigheid en de rol van figuren zoals G, P., S. en C.*, etc.

Dat verzoeker zijn aanvraag aldus niet steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze klaarblijkelijk niet voldoen aan de criteria om als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (erkend te worden); dat aan verzoeker dan ook de kans werd ontnomen aan te tonen dat zijn aanvraag op basis van deze elementen wel degelijk voldoet aan de criteria om als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève dd. 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (erkend te worden).”;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt repliceert :

“In zijn tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en op een duidelijke appreciatiefout in hoofde van verweerder.

Verweerder antwoordt dat verzoeker in 1996 op (een) officiële wijze in het huwelijk trad voor de Oekraïense autoriteiten en hij in 1997 zijn dochter liet inschrijven in het registratieboek van de geboorteakten. Deze handelwijze is geen aanwijzing van het bestaan van een

subjectieve vrees van verzoeker mbt een stelselmatige vervolging door de overheid van zijn land van herkomst en is in tegenspraak met diens bewering dat hij sinds 1992 ondergedoken leefde.

De Commissaris-generaal kan dan ook terecht tot de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag besluiten.

Het tweede middel is niet ernstig (gegrond).”;

Overwegende dat de tweede verwerende partij zich hierbij aansluit “voor zover als nodig”;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen bijkomende elementen aanhaalt;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel in essentie aanvoert dat artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève wordt geschonden, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “aanvullend” stelt dat verzoeker zijn vrees ten opzichte van de Oekraïense autoriteiten niet aannemelijk maakt, terwijl verzoeker wel degelijk een vrees koestert ten aanzien van deze autoriteiten, met name het Militair Commissariaat; dat hij meent dat het feit dat hij meerdere malen contacten had met de autoriteiten (met name om te huwen en om zijn dochter in te schrijven in het registratieboek van de geboorteakten) daaraan geen afbreuk doet, omdat deze twee “vrij futiele administratieve handelingen” toch niet ter kennis van het Militair Commissariaat zouden komen; dat verzoeker er verder nog op wijst dat zijn vrees bijkomend ondersteund wordt door het feit dat hij door leden van het Oekraïense politie- en veiligheidsapparaat onder druk werd gezet om deel te nemen aan illegale witwaspraktijken; dat hij tenslotte een aantal elementen van twijfel opsomt die volgens hem een nader onderzoek noodzakelijk maken;

3.2.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 1996 op officiële wijze in het huwelijk trad en hij in 1997 zijn dochter liet inschrijven in het registratieboek van de geboorteakten; dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist; dat deze feiten afbreuk doen aan zijn vrees voor systematische vervolging vanwege de Oekraïense autoriteiten en aan diens bewering dat hij sedert 1992 ondergedoken leefde; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht, naast de vastgestelde tegenstrijdigheden, kon vaststellen dat deze gegevens afbreuk doen aan zijn beweerde vrees voor vervolging; dat verzoeker er zich toe beperkt deze gegevens te minimaliseren, zonder ze evenwel op afdoende wijze te ontkrachten;

3.2.3. Overwegende dat tenslotte uit de analyse van het eerste middel blijkt dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op afdoende wijze weerlegt; dat alle elementen van de bestreden beslissing dienen samengelezen te worden, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.